

Dosarul nr. 2ra-330/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (jud: Ig. Mănăscurtă)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Anton, I. Țurcan, O. Cojocar)

Î N C H E I E R E

04 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Dumitru Mardari
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vladimir Volcov,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Volcov
împotriva lui Vasile Gociu cu privire la încasarea onorariului de succes, dobânzii
de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată și
la cererea reconvențională depusă de Vasile Gociu împotriva lui Vladimir
Volcov cu privire la declararea nulității clauzei contractuale,
împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, încheierii
din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și încheierii din 30 mai 2019 a
Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 30 septembrie 2016, Vladimir Volcov a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Vasile Gociu cu privire la încasarea onorariului de succes,
dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul Vladimir Volcov, în urma concretizării
acțiunii, a indicat că la 1 septembrie 2014 a încheiat cu Vasile Gociu contractul de
asistență juridică nr. 297, având ca obiect reprezentarea intereselor ultimului în
cadrul Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău și Curții de Apel Chișinău, în cauza
civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Șeremet împotriva lui
Vasile Gociu cu privire la repararea prejudiciului material în sumă de 3300 de euro
și a prejudiciului moral în sumă de 50 000 de lei.

A menționat că onorariul avocatului, conform contractului de asistență
juridică enunțat, a fost stabilit în sumă de 18 000 de lei, iar suplimentar prin
acordul părților, a fost stipulată și clauza, conform căreia, în cazul în care avocatul
va obține succes în cadrul litigiului dat, clientul Vasile Gociu se obligă să achite în
ziua pronunțării deciziei Curții de Apel suma de 1 000 de euro, conform cursului
oficial al Băncii Naționale a Moldovei în ziua executării.

În continuare, Vladimir Volcov a susținut că prin hotărârea din 27 mai 2015 a
Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău menținută prin decizia din 18 februarie 2016 a

Curții de Apel Chișinău, acțiunea lui Mihai Șeremet împotriva lui Vasile Gociu a fost respinsă integral ca fiind nefondată.

Reclamantul a pretins că pârâțul Vasile Gociu nu doar că a obținut câștig de cauză în litigiul în care a fost reprezentat, dar și a beneficiat în volum deplin de serviciile juridice calitative prestate de către el, în calitate de avocat, rezultate cu succes, atât în cadrul Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău, cât și în cadrul Curții de Apel Chișinău.

Vladimir Volcov a explicat că onorariul de bază, cât și onorariul de succes prevăzute în contractul de asistență juridică nr. 297 din 1 septembrie 2014, erau proporționale volumului de lucru, timpului utilizat și prestației avocatului.

Din considerentul că Vasile Gociu nu dorește să execute în mod benevol obligația de a achita onorariul de succes, iar multiplele solicitări adresate acestuia de a restitui în mod extrajudiciar suma menționată, inclusiv și după înaintarea în adresa dânsului a somației din 25 martie 2016, nu s-au soldat cu succes, a depus prezenta cerere de chemare în judecată.

Reclamantul Vladimir Volcov a solicitat, inclusiv în urma concretizării acțiunii, încasarea din contul lui Vasile Gociu în beneficiul său a datoriei în sumă de 1 000 de euro, a dobânzii de întârziere în sumă de 176,48 de euro, calculată pentru perioada 19 februarie 2016 – 10 martie 2017 și a cheltuielilor de judecată, inclusiv taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 740,38 de lei.

Până la începerea dezbaterilor judiciare, la 30 noiembrie 2016, Vasile Gociu a depus acțiune reconvențională împotriva lui Vladimir Volcov cu privire la declararea nulității clauzei contractuale și încasarea cheltuielilor de judecată, iar prin încheierea din 10 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, acțiunea reconvențională enunțată a fost primită în procedură pentru a putea fi judecată într-un singur proces cu acțiunea de bază a lui Vladimir Volcov.

În motivarea acțiunii reconvenționale, Vasile Gociu a invocat că la 1 septembrie 2014 în calitate de client a încheiat cu Vladimir Volcov care a acționat în calitate de executor contractul de asistență juridică nr. 297, pentru acordarea asistenței juridice într-o cauză civilă, la Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău și Curtea de Apel Chișinău, fiind fixat un onorariu de 18 000 de lei.

Vasile Gociu a susținut că Vladimir Volcov în timpul negocierii condițiilor de plată a contractului a insistat să includă condiția de achitare, în caz de succes a sumei de 1 000 de euro, drept onorariu de succes, însă dânsul nu a căzut de acord, din lipsa surselor bănești, din care motiv nu a dorit să semneze acel contract de asistență juridică, deoarece miza era mai mare decât sumele adjuocate la caz.

În opinia acestuia, Vladimir Volcov în acțiunea de bază, a făcut referire la un contract de asistență juridică încheiat la 4 septembrie 2014, în care figurează și clauza onorariul de succes în sumă de 1 000 de euro, care de către el nu a fost negociat și semnat.

Cu referire la dispozițiile art. 221 alin. (1) și 228 alin. (1) Cod civil, a subliniat că despre faptul că îi datorează lui Vladimir Volcov suma de 1 000 de euro, cu titlu de onorariu de succes, a aflat după ce a primit somația lui Vladimir Volcov din 25 martie 2016.

Dat fiind faptul că contractul de asistență juridică în baza căruia Vladimir Volcov și-a întemeiat acțiunea nu a fost negociat și semnat de către dânsul și Vladimir Volcov prin dol și viclenie a modificat sau a falsificat condițiile

contractului, a depus acțiunea reconvențională, prin care a solicitat, în urma concretizării acțiunii, recunoașterea nulă a clauzelor contractuale care stipulează „Condiții suplimentare: în caz de succes clientul achită 1 000 de euro la data pronunțării deciziei Curții de Apel, conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei în ziua executării” din contractul de asistență juridică nr. 297 din 1 (4) septembrie 2014, încheiat între dânsul și avocatul Vladimir Volcov, cu încasarea din contul ultimului în beneficiul său a tuturor cheltuielilor de judecată suportate în prezenta cauză civilă.

Prin hotărârea din 16 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, cererea de chemare în judecată depusă de către Vladimir Volcov a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul lui Vasile Gociu în beneficiul lui Vladimir Volcov a datoriei în sumă de 1 000 de euro, a dobânzii de întârziere în sumă de 176,48 de euro, calculată pentru perioada 19 februarie 2016 – 10 martie 2017 și a cheltuielilor de judecată în sumă de 9 740,28 de lei, iar în total suma de 1176 de euro 48 eurocenți, în lei moldovenești conform cursului stabilit de către Banca Națională a Moldovei la data executării hotărârii judecătorești, precum și suma de 9 740,28 de lei. În rest, acțiunea inițială depusă de către Vladimir Volcov a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. Acțiunea reconvențională depusă de Vasile Gociu a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 12 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Vasile Gociu și a fost menținută hotărârea din 16 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

Prin decizia din 4 aprilie 2018 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de către Vasile Gociu, casată decizia din 12 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, cauza fiind remisă la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Rejudecând cauza, prin încheierea din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea lui Vasile Gociu privind ordonarea efectuării expertizei judiciare grafoscopice, iar prin decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vasile Gociu și menținută hotărârea din 16 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

Invocând ilegalitatea și netemeinicia deciziei și încheierii enunțate, la 20 august 2018 Vasile Gociu le-a contestat cu recurs, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea hotărârii din 16 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, a încheierii din 23 mai 2018 și a deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond sau pronunțarea unei noi hotărâri, de respingere a acțiunii inițiale depuse de Vladimir Volcov și de admitere a acțiunii reconvenționale.

Prin decizia din 19 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de către Vasile Gociu; s-a casat încheierea din 23 mai 2018 și decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Volcov împotriva lui Vasile Gociu cu privire la încasarea onorariului de succes, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată, și la cererea reconvențională depusă de Vasile Gociu împotriva lui Vladimir Volcov cu privire la declararea nulității clauzei contractuale, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Rejudecând cauza, Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 31 octombrie 2019 a admis apelul declarat de Vasile Gociu. A casat hotărârea din 16 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Volcov împotriva lui Vasile Gociu cu privire la încasarea onorariului de succes, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată și cererea reconvențională depusă de Vasile Gociu împotriva lui Vladimir Volcov cu privire la declararea nulității clauzei contractuale și se pronunță o nouă hotărâre, prin care: Cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Volcov împotriva lui Vasile Gociu cu privire la încasarea onorariului de succes, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată se respinge. Cererea reconvențională depusă de Vasile Gociu împotriva lui Vladimir Volcov cu privire la declararea nulității clauzei contractuale se admite. A declarat nulă clauza contractuală cu privire la încasarea onorariului de succes din contractul nr. 297 din 01 septembrie 2014. A dispus compensarea din contul lui Vladimir Volcov în beneficiul lui Vasile Gociu taxele de stat achitate la examinarea cauzei în sumă de 1 388,80 de lei și pentru efectuarea expertizei în sumă de 3 150 de lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prin încheierea din 30 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, emisă la cererea apelantului Vasile Gociu, inclusiv, în contextul în care prin decizia din 19 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a constatat că neexaminarea de către prima instanță a cererii apelantului de dispunere a efectuării expertizei grafoscopice și nesoluționarea acestei chestiuni la examinarea anterioară în ordine de apel a cauzei justifică că instanța de apel nu a acordat unei părți în proces dreptul de a invoca probe adiacente sub forma prezentării unui raport de expertiză necesar în baza circumstanțelor faptice ale speței, astfel încălcând dreptul apelantului la egalitatea armelor și la un proces echitabil garantat de art. 6 paragraf 1 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, s-a dispus: efectuarea expertizei grafoscopice întru stabilirea dacă semnătura efectuată din numele lui Gociu Vasile pe contractul de asistență juridică nr. 297 din 01 septembrie 2014 este îndeplinit de acesta sau de altă persoană; dacă semnătura efectuată din numele lui Vasile Gociu pe actul de confirmare a serviciilor prestate din 17 august 2015 este îndeplinită de acesta sau de altă persoană; dacă semnătura efectuată din numele lui Vasile Gociu pe contractul de asistență juridică nr.287 din 14 ianuarie 2014 este îndeplinită de acesta sau de altă persoană; dacă semnătura efectuată din numele lui Vasile Gociu pe contractul de asistență juridică nr.293 din 05 martie 2014 este îndeplinită de acesta sau de altă persoană, dacă semnătura efectuată din numele lui Vasile Gociu pe contractul de asistență juridică nr. 310 din 29 aprilie 2015 este îndeplinită de acesta sau de altă persoană.

Instanța de apel a învederat că Vladimir Volcov fiind obligat să prezinte expertului originalele contractelor sus-indicate, acesta a refuzat prezentarea originalelor înscrisurilor solicitate de instanță, justificând refuzul prin considerarea ca fiind ilegală a încheierii de numire a expertizei grafoscopice, iar în consecință prin scrisoarea expertului judiciar Anatolie Gușan nr. 1909 din 09 iulie 2019 s-a refuzat efectuarea expertizei grafoscopice din motivul insuficienței materialelor.

Prin prisma art. 195, 199, 210, 217, 219-220, 666 din Codul civil (în vigoare până la 01.03.2019), art. 60 din Legea cu privire la avocatură (în redacția în vigoare la data pretinsei încheieri a contractului contestat), art. 138 alin. (5), art. 139 alin. (3)-(5), art. 140 alin. (1)-(5) Cod de procedură civilă, instanța de apel a

dedus că manifestarea de voință reprezintă unul din elementele definitorii ale actului juridic civil, pentru valabilitatea căruia se impune ca manifestarea de voință să urmărească scopul creării, modificării ori stingerii unor raporturi cu alte persoane, urmând ca voința să fie manifestată, exteriorizată și să provină de la un subiect de drept civil care are capacitatea de exercițiu necesară, astfel încât consimțământul urmează să îmbrace în cazul actelor juridice pentru care Legea impune forma scrisă aceeași formă și să provină de la o persoană cu discernământ.

Prin urmare, pentru ca confirmarea consimțământului să fie realizată legal, aceasta urmează a fi probată printr-un instrument probatoriu admisibil și pertinent.

În speță, însă, apelantul contestă contrasemnarea contractului nr. 297 din 01 septembrie 2014 și a actului de confirmare a serviciilor prestate din 17 august 2015, prezentarea originalelor cărora a fost refuzată în vederea efectuării expertizei grafoscopice și determinării în acest mod dacă semnătura aplicată din numele lui Vasile Gociu pe actele indicate aparține sau nu acestuia.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a apreciat refuzul intimatului de prezentare a originalelor înscrisurilor indicate în detrimentul intimatului în contextul în care refuzul acestuia instituie dubii întemeiate referitoare la apartenența reală a semnăturii aplicate din numele lui Vasile Gociu pe actele respective acestuia. Or, în eventualitatea în care intimatul dispune de certitudinea că actele pe care acesta își întemeiază pretențiile au fost într-adevăr contrasemnate de apelant, refuzul acestuia de a prezenta originalele actelor date pentru efectuarea expertizei grafoscopice combate această certitudine.

În acest context, Colegiul a apreciat ca fiind nefondat argumentul intimatului referitor la faptul că apelantul a solicitat prin cererea reconvențională anularea contractului de asistență juridică nr. 297 din 04 septembrie 2014, și nu din 01 septembrie 2014, or, acest fapt denotă doar că originalul acestui document este păstrat doar de către intimat, iar eroarea evidentă în privința datei a fost comisă și de către intimat în cererea inițială, fără ca această eroare tehnică a apelantului să fie determinantă în condițiile în care nici una din părți nu au dovedit că ar mai avea încheiat un contract de asistență juridică cu nr. 297 din 04 septembrie 2014, pe lângă cel din 01 septembrie 2014.

În consecință, Colegiul a conchis că intimatul nu a probat, contrar sarcinii pozitive de probațiune instituite în obligația acestuia de art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, exteriorizarea de către apelant a voinței de a încheia actul juridic vizat - contractul de asistență juridică nr. 297 din 01 septembrie 2014, în integritatea acestuia, concluzie valabilă și în privința actului din 17 august 2015.

În acest context, Colegiul a apreciat ca fiind eronat argumentul apelantului referitor la faptul că a recunoscut prin răspunsul la somație încheierea contractului de asistență juridică din 01 septembrie 2014, deoarece din conținutul acestui răspuns poate fi dedusă instituirea raporturilor de asistență juridică și achitarea onorariului de 1000 euro, însă apelantul nu recunoaște obligația de plată a onorariului de succes anterior compensării cheltuielilor de asistență juridică de către reclamantul acțiunii vizate - Mihai Șeremet, compensarea cărora nu a fost solicitată de intimat, conform înțelegerii avute cu apelantul.

Prin urmare, din înscrisul indicat se deduce existența unei alte înțelegeri între părți, decât cea expusă în textul contractului din 01 septembrie 2014, motiv pentru care acest răspuns al apelantului nu poate fi apreciat ca fiind o confirmare

ulterioară a actului juridic și nici ca o confirmare a încheierii actului juridic scris prin schimb de înscrisuri.

Or, din înscrisul nominalizat, invocat de intimat ca fiind o confirmare a încheierii contractului de asistență juridică, nu poate fi cert determinat consimțământul apelantului la încheierea clauzei contractuale ce instituia onorariul de succes, iar art. 201 Cod civil statuează că actul juridic se consideră neîncheiat în cazul în care esența consimțământului nu poate fi determinată cu certitudine nici din exprimarea exteriorizată și nici din alte circumstanțe ale încheierii sale.

Colegiul a apreciat ca fiind nefondat argumentul intimatului referitor la faptul că apelantul ar fi recunoscut în ședințele de judecată existența obligației pecuniare, a cărei executare o solicită, inclusiv în ședința de judecată a instanței de apel din 23 mai 2018 în contextul în care o astfel de recunoaștere nu a fost exteriorizată de apelant, acesta menționând în ședința respectivă exclusiv despre faptul că ar plăti și o mie de euro, dacă i s-ar recupera cheltuielile de judecată, declarație ce nu poate fi apreciată ca fiind o recunoaștere/ confirmare certă a raportului juridic obligațional.

De asemenea, instanța de apel respinge argumentul intimatului referitor la inexistența unei cauze penale aferente argumentelor invocate de apelant, deoarece acest fapt nu oferă legitimitate actului juridic contestat, nulitatea căruia este constatată/declarată pentru motivele expuse mai sus, fiind cert că răspunderea civilă este distinctă și independentă de răspunderea penală, astfel încât în cazul dat argumentul invocat de intimat nu influențează soluția instanței și nu oferă legitimitate clauzei contractuale nule.

Subsecvent, Colegiul a conchis că nerespectarea procedurii de probare în modul stabilit prin probe admisibile și pertinente de către intimat a manifestării de către apelant a consimțământului la încheierea actului juridic contestat în partea clauzei respective atrage nulitatea absolută a acestei clauze și, astfel, temeinicia pretențiilor expuse în cererea reconvențională a apelantului, ce urmează a fi admisă pentru acest motiv.

Din aceste considerente argumentele apelantului cu trimitere la dispozițiile legale ce reglementează raporturile juridice încheiate cu consumatorii și clauzele contractuale standard sunt nedeterminante în condițiile în care instanța a constatat nulitatea absolută a clauzei respective.

Totodată, dat fiind că potrivit art. 219 Cod civil (în redacția în vigoare la data adresării cererii reconvenționale), nulitatea constatată de instanță a clauzei respective produce efecte retroactive, Colegiul constată ca fiind inexistentă obligația pecuniară a apelantului, invocată de intimat, de plată a sumei de 1 000 de euro, cu titlu de onorariu de succes în baza clauzei contractuale nule.

Prin urmare, dat fiind că din dispozițiile art. 514 și 572 alin.(1) Cod civil (în redacția în vigoare la data adresării acțiunii inițiale în instanță) executarea unei obligații poate fi solicitată doar în cazul existenței acesteia, nulitatea clauzei respective exclude dreptul intimatului de a cere executarea obligației nule.

Astfel, instanța a considerat că nu este îndreptățită de a dispune executarea silită a unei obligații inexistente ca urmare a nulității acesteia, concluzie valabilă și în privința cerinței de încasare a dobânzii de întârziere, deoarece în speță nu se întrunesc temeiurile legale de executare silită a obligației pecuniare invocate în acțiunea inițială a intimatului, inclusiv a dobânzilor de întârziere ca urmare a faptului că acestea pot fi calculate și adjudecate doar dacă sunt aferente unei obligații pecuniare certe, respectiv, existente, condiție nerealizată în cazul dat.

În consecință, Colegiul a constatat întrunirea în speță a temeiurilor legale pentru admiterea cererii reconvenționale și, concomitent, pentru respingerea acțiunii inițiale pentru motivele expuse mai sus.

La 02 ianuarie 2020, Vladimir Volcov a declarat recurs, împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, încheierii din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și încheierii din 30 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea acestora cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că consideră neîntemeiată încheierea din 30 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, deoarece a fost emisă în lipsa sa, iar decizia din 31 octombrie 2019 este una arbitrară și ilegală, subsidiar fiind ilegală și încheierea din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Mai mult a indicat că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor care au stat la emiterea hotărârii primei instanțe.

Totodată, recurentul în susținerea recursului declarat a invocat motive de fapt și de drept similare celor expuse pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 31 octombrie 2019.

Materialele cauzei atestă recepționarea copiei deciziei motivate de către recurent la data de 20 noiembrie 2019 (f.d. 82, Vol. V).

Astfel, recursul declarat la 02 ianuarie 2020, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 23 ianuarie 2020, prin scrisoarea de însoțire nr. 2ra-330/20, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data recepționării (f.d. 142, Vol. V).

Conform avizului de recepție, intimatul a recepționat copia recursului la data de 03 februarie 2020 (f.d. 143, Vol. V) și la data de 11 februarie 2020 a depus referință (f.d. 145-167, Vol. V), prin și-a exprimat dezacordul vis a vis de recursul înaintat și a solicitat respingerea acestuia ca nemotivat.

Examinând temeiurile recursului declarat de Vladimir Volcov, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în

măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vladimir Volcov nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Vladimir Volcov ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vladimir Volcov, împotriva deciziei din 31 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, încheierii din 28 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău și încheierii din 30 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat